

HANS

HET JOURNALISTIEKE
CIJFERPIKKIE VAN

De Telegraaf

Mijn motto:

'OBSERVEREN, LUISTEREN, NIET BANG ZIJN'

DE TELEGRAAF

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© 2022 Hans Terol
Omslag: Niels Terol
ISBN 9789464488289

VOORWOORD GLENN WASSENBERGH

Hans Terol, de schrijver van dit boek genoot veel sympathie bij talrijke redactieleden van "Onze Bladen" en in het bijzonder die van De Telegraaf.

Niet veel fotografen hebben het geluk gehad om bij dit prachtige concern in vaste dienst te mogen werken. Ik mocht mezelf gelukkig prijzen met die vaste positie en heb daar veel mee mogen maken. Dat je als fotograaf naast de juiste keuzes voor goede apparatuur ook over een dosis flexibiliteit moest beschikken moge duidelijk zijn.

Het is geen nine-to-five job, ten alle tijde beschikbaar zijn voor het 'onverwachte' was in mijn ogen heel normaal. Er rekening mee houdend dat je altijd rugdekking had van het bedrijf en met name van een uitstekend financial operator in de persoon van Hans Terol, heeft niet alleen mij maar veel collega's de weg gewezen hoe om te gaan met geld, dat altijd ruim voorradig was bij de Telegraaf. Zonder zijn hulp was ons werk niet te doen. Hierin was Hans een onmisbare kracht.

Het mooie van dit bedrijf was, dat als er genoeg interesse bleek in de technische kant van het vak er altijd steun was om die ten uitvoer te brengen. Zo mocht ik de transitie van chemische fotografie naar de digitale versie van het beeld maken onderzoeken en daar de nodige maatregelen voor nemen. Hetgeen betekende dat er nieuwe camera's aangeschaft moesten worden met de daarbij verbonden notebooks. De dagen van de doka (donkere kamer) waren in ineens verleden tijd.

In die periode werd ik gesteund door Ed Brouwer, directeur van INCA bv, de importeur van Nikon. Hij fourneerde de eerste digi's (digitale camera's) waarmee ik aan de slag kon. Resoluties waren toen nog niet wat ze nu zijn, maar er kon beeld geproduceerd worden dat ook nog eens in de krant kwam. Het was de periode dat Kodak samen met Canon een digitale camera uitbracht die eigenlijk de voorbode was van de huidige systemen.

De race tussen de merken Canon en Nikon was een feit.

Kodak haakte af. Tot op heden is er nog steeds wedijver gaande en Canon wist altijd de voorsprong te houden. Inmiddels is Sony ook toegetreden en heeft nu een voorsprong.

Tijdens mijn actieve tijd van ruim 40 jaar mocht ik veel meemaken bij de krant en wist mij altijd gesteund door de auteur van dit boek als het om administratieve zaken ging, die ertoe leidden dat ik altijd over de goede apparatuur kon beschikken.

De interesse van Hans ging verder dan alleen de cijfertjes, hij hield nauwlettend de technische kant van het vak in de gaten, die dankzij zijn belangstelling en medewerking altijd een stapje voor bleef ten opzichte van de concurrentie.

Ik ben daarom niet verbaasd dat dit boek er is gekomen en heb er gaarne aan meegewerkt.

Allen veel leesplezier met o.a. een kijkje in de 'keuken' van Nederlands grootse dagblad.

Glenn Wassenbergh

INHOUD:

1963	Hoofdstuk 1	pagina 7	Sollicitatie
	Hoofdstuk 2	pagina 10	Borrius
	Hoofdstuk 3	pagina 13	Opslag
	Hoofdstuk 4	pagina 18	Loes
	Hoofdstuk 5	pagina 22	Verliefd
	Hoofdstuk 6	pagina 25	Over en uit
1964	Hoofdstuk 7	pagina 30	Hulpkassier
	Hoofdstuk 8	pagina 34	Zeedijk
1965	Hoofdstuk 9	pagina 40	Kleine Arend
1966	Hoofdstuk 10	pagina 43	Marine
1967	Hoofdstuk 11	pagina 47	Scheltema
	Hoofdstuk 12	pagina 51	Greet
	Hoofdstuk 13	pagina 54	Oorlog
	Hoofdstuk 14	pagina 56	Gedumpte
1968	Hoofdstuk 15	pagina 62	TROS Puzzelactie
	Hoofdstuk 16	pagina 64	Recherche
1969	Hoofdstuk 17	pagina 68	Telefooncentrale
	Hoofdstuk 18	pagina 70	Gokken
1970	Hoofdstuk 19	pagina 76	Jelly
1971	Hoofdstuk 20	pagina 80	Lou Polak
	Hoofdstuk 21	pagina 84	Drie van Breda
1972	Hoofdstuk 22	pagina 92	Administratie Foto
1973	Hoofdstuk 23	pagina 95	TRÛTÒN FLÚSÒN
	Hoofdstuk 24	pagina 100	Rechtse rakker
1975	Hoofdstuk 25	pagina 102	Copyright
	Hoofdstuk 26	pagina 106	Sail Amsterdam
1976	Hoofdstuk 27	pagina 111	HFC Haarlem
	Hoofdstuk 28	pagina 116	Accent
1977	Hoofdstuk 29	pagina 122	Tenerife ramp
	Hoofdstuk 30	pagina 128	Zwarte lotto
	Hoofdstuk 31	pagina 132	Weekblad Privé
	Hoofdstuk 32	pagina 137	Zilveren Camera
1980	Hoofdstuk 33	pagina 140	Fotomodel
	Hoofdstuk 34	pagina 142	Kevertje
	Hoofdstuk 35	pagina 145	Abonnementen

1983	Hoofdstuk 36	pagina 149	Hartstilstand
1984	Hoofdstuk 37	pagina 156	Uitgehuwelijkt
1985	Hoofdstuk 38	pagina 161	Boter bij de vis
	Hoofdstuk 39	pagina 164	Administratie
1987	Hoofdstuk 40	pagina 172	Nieuwe chef
	Hoofdstuk 41	pagina 175	Telegraaf Fototeam
	Hoofdstuk 42	pagina 181	Ontslag bij de TTG
1988	Hoofdstuk 43	pagina 184	New York
1990	Hoofdstuk 44	pagina 187	Anekdoten
1993	Hoofdstuk 45	pagina 195	Feesten
1995	Hoofdstuk 46	pagina 197	Sri Lanka
1995	Hoofdstuk 47	pagina 203	50 jaar
1998	Hoofdstuk 48	pagina 208	Analoog /digitaal
	Hoofdstuk 49	pagina 212	Reiskrant
	Hoofdstuk 50	pagina 219	Jaarboek
1999	Hoofdstuk 51	pagina 222	Boventallig
	Hoofdstuk 52	pagina 227	Maxima
	Hoofdstuk 53	pagina 233	Golfoernooi
2002	Hoofdstuk 54	pagina 240	Last in First Out
2003	Hoofdstuk 55	pagina 249	Afscheid

SOLLICITATIE

“Wat zou jij graag willen worden, Hans?”

Die vraag stelt mijn vader regelmatig in het examenjaar van mijn MULO-A opleiding, maar daarover heb ik nooit goed nagedacht. Ik droom wel eens om filmster te worden zoals James Dean of Elvis Presley. Nooit komt bij mij de gedachte op om arts, agent of advocaat te worden. Ik vind het allemaal wel best. Maar mijn vader weet dat ik niks met algebra heb en daarom niet gekozen heb voor de B, maar voor de A-opleiding van de MULO.

“Zou je boekhouder of misschien wel accountant willen worden?”

Zijn vraag begrijp ik heel goed, omdat hij ook weet dat in mijn laatste jaar extra vakken als boekhouden, handelskennis, bedrijfsrekenen, bedrijfsleer en rechts-en wetkennis zijn toegevoegd.

Ik haal mijn schouders op. *“Ik weet het echt nog niet, pa!”*

“Je zou zelfs aan een eigen zaak kunnen denken, want als je slaagt dan krijg je automatisch het middenstandsdiploma.”

Een eigen zaak? Ik moet er niet aan denken. Wel heb ik met mijn goede vriend Dick van den Bosch afgesproken om na ons examen samen een avondstudie Moderne Bedrijfs Administratie (MBA) te volgen. Dat doet mijn vader deugd. *“Dus je hebt toch voor boekhouder gekozen?”*

Nadat ik in mei 1963 geslaagd ben voor mijn MULO-A examen, laat mijn vader enkele advertenties zien van vacatures. Voornamelijk voor administratieve medewerker bij uitgeverijen.

“Ga het maar eens proberen bij de Spaarnestad op de Nassaulaan. Ik heb deze advertentie voor je uitgeknipt. Ze vragen een jonge kracht bij de Katholieke Illustratie.”

Dat lijkt me best wel interessant, omdat dit tijdschrift het grootste en meest populaire familieweekblad is en bovendien, lekker dicht bij huis.

“Zo jongeman. Je wilt dus komen werken op onze administratie.”

Het sollicitatiegesprek duurt nog geen vijf minuten. De norske man bekijkt niet eens mijn diploma's maar stelt slechts één vraag die killing is.

“U bent toch wel katholiek?”

Als ik ontkennend antwoord, kan ik direct mijn biezen pakken. Ik ben onthutst. Mijn eerste sollicitatiegesprek is mislukt vanwege het geloof! Ik loop teleurgesteld naar huis.

“Ik had het wel een beetje verwacht,” zo reageert mijn vader, “Je hebt het in ieder geval geprobeerd. Maar kijk hier eens naar. Een advertentie van De Telegraaf in Amsterdam.”

Een dag later pak ik de trein richting Amsterdam Centraal, waarna ik in tramlijn 4 stap richting Nieuwe Zijds Voorburgwal ter hoogte van het Damrak. Ik stap uit en kijk met ontzag naar het imposante krantengebouw. Tot mijn verbazing zie ik tussen de tweede en derde etage grote neonletters hangen met de tekst “Léés het PAROOL”. Bij navraag blijkt dit een collegiale geste te zijn van De Telegraaf. Het Parool heeft nog geen nieuwe huisvesting en krijgt daarom tijdelijk een volledige etage aangeboden.

Ik loop door de draaideur en sta vervolgens met verbazing te kijken naar de immens grote hal met marmeren vloer. Aan het eind een grote trap, rechts twee liften en links een grote balie met personeel dat lange rijen klanten helpt. Ik meld mij bij de portiers dienst, direct links bij de ingang. Even later word ik keurig opgehaald door een lieve dame.

“Goedemorgen meneer Terol. Mijn naam is mejuffrouw Smits. Gaat u met mij mee?”

We nemen de lift naar de derde etage. Mejuffrouw Smits blijft me lief aankijken. *“Leuk dat u hier wilt komen werken. Het zal u zeker bevallen.”*

Dan sta ik in een groot glazen hok, waarin ik word ontvangen door de heer Simon de Groot. Een statige man, brilletje op en strak achterover gekamde grijze haren.

“Je komt dus solliciteren voor de functie van jongste bediende?”

Het blijkt een aardige man te zijn die graag vertelt over zijn afdeling, de Hoofdboekhouding.

“Het is niet zomaar een boekhouding,” vertelt hij, terwijl ik geboeid luister, *“want we zijn ook niet zomaar een bedrijf. We werken bij een krant. Dat maakt een groot verschil. We administreren voor talrijke afdelingen zoals drukkerij, zetterij, advertenties, abonnementen en natuurlijk de redactie.”*

Mejuffrouw Smits luistert aandachtig mee en merkt maar weer eens vriendelijk op: *“Het is hier best leuk werken, hoor?”*

Wat een verschil met dat andere sollicitatiegesprek. Ik vertel hen daarover en ze moeten beiden smakelijk lachen.

“Nee hoor. Hier hoeft je niet te voldoen aan een bepaald geloof, ha, ha. Hier is iedereen hetzelfde. Enfin, heb je zin om bij ons te komen werken?”

Als ik enthousiast reageer, komt de heer De Groot met het grote nieuws.

“Je krijgt een proefperiode van twee maanden en je ontvangt vijfenzeventig gulden per week plus vervoerskosten. Je kunt beginnen op maandag 2 september a.s. Ik verwacht je op mijn afdeling precies om acht uur!”

BORRIUS

Precies om acht uur meld ik mij op maandag 2 september 1963 bij de heer De Groot. Mejuffrouw Smits straalt en is de vriendelijkheid zelve. Terwijl ze uit een thermoskan mij een heerlijk kopje koffie in schenkt, kijkt ze me als een lief moedertje aan. *“Ik zal je straks voorstellen aan mejuffrouw Messbauer. Zij is algemeen secretaresse van de afdeling. Kijk, daar zit ze op de hoek.”*

Door het grote glazen hok zie je al het personeel van de Hoofdboekhouding. Ik word een beetje verlegen als ik die mejuffrouw Messbauer enthousiast naar mij zie zwaaien. Ze schijnt er zin in te hebben. Ook de heer De Groot heeft zijn ogen niet in zijn zak zitten en reageert lachend. *“Ja, ja. Het is een aardige dame, dat zie je goed Hans. Voorlopig word je aan haar gekoppeld. Niet onaardig, hè!? Je gaat de eerste weken tegenover haar zitten en ze zal jou het een en ander uitleggen over jouw werkzaamheden. Ik wens je veel succes en ik hoop dat je ons niet teleurstelt. Mejuffrouw Smits, wilt u Hans naar mejuffrouw Messbauer brengen en elkaar voorstellen?”*

Ik ben licht nerveus in mijn zwarte pak. Ik draag nooit een pak of een colbert, maar mijn vader die in de confectie werkt, is met mij op pad gegaan om ervoor te zorgen dat ik er op de eerste dag picobello uitzie. *“Nou, daar gaan we dan. Op naar het avontuur!”*

“Welkom. Jij bent Hans en jij mag Ans tegen mij zeggen, hoor. Ik zal je eerst even aan iedereen voorstellen. Kom maar mee.”

Ik weet niet wat ik meemaak. Terwijl ze vanuit haar stoel opstaat, probeert ze nogal nonchalant haar witte blouse dichtert te knopen. Ze laat in ieder geval heel duidelijk zien wat ze in huis heeft. Ze heeft veel aantrekkingskracht. Ze geniet van de aandacht die ze vooral van de heren krijgt.

“Mag ik jullie even voorstellen aan Hans, onze nieuwe jongste bediende?”

Niet veel later heb ik talrijke handen geschud met mijn allereerste collega's van de Telegraaf. Allemaal met hun eigen specialiteit. En ik maar denken dat een bedrijfsadministratie eenvoudig uitgevoerd kan worden. Nooit geweten dat er zoveel verschillende administraties op een Hoofdboekhouding zijn. Ans probeert het mij uit te leggen, terwijl ze mij lief maar ook best wel ondeugend aankijkt.

“Luister Hans. We werken bij een krant, hè? Niet te vergelijken met welk bedrijf dan ook. Hier heb je veel administraties van alles wat met papier te maken heeft (aankoop, opslag, verkoop maskers noem maar op), of administraties van de drukkerij en zetterij. Maar ook abonnementen en advertenties worden apart afgehandeld. En natuurlijk de redacties van de Telegraaf en de ochtend-en middageditie van Het Nieuws van de Dag.”

Ze vertelt nog enkele details, zodat ik enigszins een beeld krijg van wat mij te wachten staat.

“Zo Hans. Dit is voorlopig jouw bureau. Ik zal je straks ook nog even voorstellen aan onze directeur, de heer Borrius Broek. Van hem krijg je ook regelmatig opdrachtes.”

Borrius Broek

Als ik eenmaal tegenover Ans zit, kan ik mijn ogen niet afhouden van haar grote borsten. Het valt me op, dat ze geen enkele moeite doet om die ordentelijk te verpakken. Ze is ook opvallend opgemaakt. Felrode lippen, grote sprekende ogen en kort blond haar. Maar ach, denk ik bij mezelf, ik kom net kijken en ben pas achttien jaar. Zij zal wel tegen de 30 zijn. Wat moet ik daarmee?

“Goedemorgen dames en heren van de hoofdboekhouding. Allen een goed weekend gehad?”

Het blijkt de directeur te zijn. *“Aha, wie hebben we daar? Is*

dat Hans Terol? Onze nieuwste aanwinst? Ik weet niet wat ik hoor. Hij kent mijn naam. Ik schrik ervan.

“Sta maar even op, Hans,” vraagt Ans, *“en stel je even voor.”*

Ik geef hem een hand en hij wenst me veel succes met mijn carrière. Een ongekend spontane actie van de baas. Hij blijkt iedere dag zijn gezicht te laten zien en schijnt ook iedereen bij naam te kennen. Een betrokken directeur dus.

“Aardige man, hè?”

Ans kijkt weer met die ondeugende oogjes naar mij.

Dat belooft wat.....

OPSLAG

Na een paar weken voel ik me al behoorlijk thuis in het bonte gezelschap op de Hoofdboekhouding. Collega's met totaal verschillende karakters met wie we tenslotte gezamenlijk een team vormen. Ans helpt me zoveel mogelijk om mij vertrouwd te maken met diverse klusjes. Ik moet bekennen dat ik haar steeds leuker en zelfs aantrekkelijker ga vinden. Ze doet er dan ook alle moeite voor om vooral haar grote borsten goed te laten uitkomen, wanneer ze weer eens haar schouders achterover trekt. Soms word ik best wel verlegen als ze mij langdurig aankijkt met haar mooie ogen. Maar ze is ook een makkelijke prooi om veelvuldig in de maling te worden genomen, vooral door de heer Ottema. *“Zòòò, ik zie een flinke bos hout voor de deur!”* Ans reageert dan altijd geïrriteerd.

Hoofdboekhouding 1963: De heer Ottema achter zijn schrijfmachine, terwijl ik hem cijfertjes voorlees.

De meest opvallende collega's zijn twee homo's, zeker niet uit de kast gekomen. Hans Schuurmans en Joop Karst. Zij ontkenen altijd hun seksuele geaardheid en worden dagelijks in de maling genomen door Ottema. Hij is de clown van de afdeling. Kaal hoofd, goedlachs, snorretje net als Toon Hermans. Ottema weet dat ze niet uit de kast durven komen, maar krijgt de twee wel altijd op diezelfde kast door met een grap of een mop over homo's te beginnen.

"Weten jullie wat 2 homo's in de lucht zijn?"

Terwijl wij benieuwd naar zijn antwoord luisteren, krijgt Ottema dodelijke blikken van de twee toegeworpen.

"Een rukwind....., ha, ha."

Ach, ze zijn even een beetje geërgerd, maar het valt allemaal reuze mee. Stiekem lachen ze ook wel om zijn grappen.

Naast Ans Messbauer zit mevrouw Weismuller. Tikkeltje hautain, zegt weinig en heeft niet veel contact met de collega's. Volgens mij wil ze dat ook niet. Extreem typetje, totale tegenpool van wulpse Ans. Weismuller verzorgt de foto administratie. Dagelijks registreert zij de geplaatste foto's van de Telegraaf en de ochtend-en middageditie van het Nieuws van de Dag. Een behoorlijke klus en daarom heeft ze ook assistentie van een jongeman gekregen. Ene Jaap. Lichtelijk arrogant, past dus goed bij Weismuller.

"Goedemorgen, dames en heren."

De koffiejuffrouw rijdt met haar kar over de afdelingen om iedereen persoonlijk koffie of thee in te schenken. Niet in een plastic bekertje, maar keurig in een kopje. Kosten zeven en een halve cent. Te betalen met een bonnetje dat je afscheurt van een geel kaartje dat je voor een gulden kunt verkrijgen bij de koffiejuffrouw.

Vandaag is het Marjan die ons verwent. Ze is een aantrekkelijke, nog jonge vrouw. De mannen mogen haar graag en dat wil ze best wel weten. Er gaan geruchten over haar. Ze zou met iemand van de postkamer seks hebben gehad in de stencilkamer. Een kamertje dat van binnenuit afgesloten kan worden.

Herman van der Woude, voormalig adressograaf en sinds kort op de afdeling automatisering geplaatst, beweert te weten wie het met Marjan heeft gedaan. Met zijn heerlijk plat Amsterdams dialect praat hij daar graag en nogal smakelijk over. Andere collega's beweren echter dat het Herman zelf is geweest. Maar ja, geruchten, hè.

Mij is ook opgevallen, dat Ans veel bezoek krijgt van de chef Personeelszaken. Arend Kroezen. Aardige man die iets teveel laat blijken dat hij verkikkerd op haar is. Maar er zijn meer mannen gek op haar. Begrijpelijk. Zij ziet er niet alleen uitdagend uit, ze heeft gewoon een mooi lijf. Met haar mooie ogen weet ze menigeen in verlegenheid te brengen. Ook ik heb wel eens moeite om me niet te laten verleiden. Maar verliefd worden op haar? Nee, dat gevoel heb ik niet bij haar. Wel bij een ander. Zij zit op een afdeling verderop. Een afgesloten glazen hok met daarin nog een aantal collega's achter grote typemachines, die tamelijk veel herrie maken.

Achter één van die ponskaartmachines zit zij, Loes Sörensen. Een Deense blondine die mijn hart heeft gestolen. Maar er zijn meer kapers op de kust. Ze is razend populair.

Op één of andere manier voel ik dat zij meer interesse in mij toont dan in anderen. Dat komt misschien wel doordat we elkaar dagelijks kunnen zien door de ramen van het gesloten hok. We knipogen soms of lonken naar elkaar. Ze lacht verleidelijk. Totnutoe heb ik haar maar twee keer echt gesproken, dat ging vooral over het werk. Vandaag ga ik het haar vragen. *"Heb je zin om vanmiddag met mij te lunchen in de kantine?"* Ik sta tegenover haar, terwijl zij haar werk neerlegt.

"O wat leuk lijkt me dat. Ja hoor. Hoe laat zullen we afspreken?"

Ik krijg het een beetje warm als ze zich een beetje uitstrekt. Zij ziet dat ik naar haar grote borsten kijk en ze reageert glimlachend met een blik die van alles kan betekenen.

"Uuhh...om half één?"

"Oké, dan zien we elkaar in de kantine. Tot straks."

Ik verlaat de afdeling met een dubbel gevoel. Enerzijds opgelaten doordat Loes maar al te gretig mijn uitnodiging aanvaardt en anderzijds schuldig, omdat ik al een tijdje verloofd ben. Maar er is geen tijd om te denken.

“Hans, wil je even naar de heer Borrius gaan. Hij heeft om jou gevraagd.”

Als hij mij nodig heeft, belt hij altijd met Ans, omdat ik nog niet over een eigen telefoon beschik.

“Zo beste Hans. Hoe bevalt het je op de Hoofdboekhouding?”

Ik vertel hem dat ik het uitstekend naar mijn zin heb.

“Dat is mooi. Maar zou je niet wat anders willen? Bijvoorbeeld werken bij de foto administratie?”

Deze vraag verrast mij.

“Ja, dat zou ik graag willen. Leuke uitdaging.”

De directeur is kennelijk tevreden over mij.

“Je hebt jouw taak als jongste bediende goed gedaan, maar vanaf donderdag 2 januari krijg je een andere functie. Dan kun je aan de slag bij de foto-administratie, omdat mevrouw Weismuller ontslag heeft genomen. Zij gaat jou tijdens haar laatste weken inwerken. Heb je daar zin in?”

Natuurlijk wil ik dat!

“Dan wens ik je veel succes, je hebt het verdiend. En o ja, nog iets. Je gaat per 1 januari 50 gulden per week meer verdienen.”

Ik bedank de heer Borrius hartelijk. Dat had ik nooit verwacht! Mijn weksalaris van 75 naar 125 gulden. Met een trots gevoel ga ik achter mijn bureau zitten. Ans kijkt me glimlachend aan. Zij wist het natuurlijk al en het zal mij niet verbazen dat zij mij bij de heer Borrius heeft aanbevolen.

“Gefeliciteerd Hans. Vanaf januari mag je naast mij zitten. Gezellig, hè!?”

Of ik dat gezellig ga vinden, betwijfel ik. Immers, ik heb dan geen zicht meer op Loes in het glazen hok. Naast Ans kijk ik dan naar het andere glazen hok, dat van de heer Simon de Groot, souschef de heer Walles en secretaresse mejuffrouw Smits. Maar ach, dan zien we dan wel weer.

Naast mij zit Bert Payralbe die voornamelijk het tekstgedeelte van de redactie bijhoudt. Hij heeft me al veel verteld over zijn werk, zegt in het algemeen niet veel, omdat hij veinst het altijd druk te hebben. Bovendien is hij niet altijd aanwezig, omdat hij vaak op de redactie facturen moet overleggen. Hij feliciteert mij met mijn nieuwe functie.

Mevrouw Weismuller daarentegen reageert niet bijster enthousiast, vooral kil en zakelijk.

“Als je vandaag tijd hebt, kunnen we alvast beginnen. Dan kan ik je het één en ander uitleggen over de wijze van het administreren van foto’s.”

Ik denk even na. *“Nou mevrouw Weismuller, als u het niet erg vindt, zou ik morgen graag willen beginnen, omdat ik vandaag nog een paar klusjes heb te doen voor de directeur. Maar eigenlijk moet Ans het ook goed vinden.”*

Ja, zo gaat dat. Ans is een beetje de baas over haar jongste bediende en dat vindt ze maar al te leuk.

“Natuurlijk vind ik dat goed, Hans. Als je maar wel beschikbaar blijft als ik je nodig heb.”

Vrolijk tikt ze verder met die verleidelijke blik op haar type-machine. Ze ziet dat ik blij ben, maar ook verlegen. Dat voelt ze. Ik ga maar weer eens aan het werk....nog enkele weken als jongste bediende.

LOES

Het is 23 november 1963.

Gisteravond tijdens het eten bij mijn ouders heb ik nog lang zitten mijmeren over Loes. *“Wat ben je stil, Hans. Is er iets?”* Mijn moeder voelt het goed aan, wanneer ik ergens mee zit. Maar nu kan ze me er niet mee helpen. *“Nee hoor. Ik ben een beetje moe en heb eigenlijk geen zin om vanavond weer naar de avondschool te gaan,”* lieg ik om eigen bestwil.

Bijna drie maanden volg ik samen met mijn vriend Dick een MBA-opleiding. Twee avonden per week, van 7 tot 11 uur. Best wel vermoeiend. En gisteravond waren mijn gedachten voornamelijk bij Loes. Zelfs tijdens de les, waar de leraar al ruim een uur uitvoerig sprak over grafieken. Juist een onderwerp dat mij weinig interesseert. Om acht uur ging plots de deur van de klas open.

“Heer Smit, wilt u even komen?”

We hadden geen idee wat er aan de hand was. Totdat onze leraar nog geen twee minuten later ons uitlegde wat er is gebeurd. *“Er is zojuist een moordaanslag gepleegd op president Kennedy. Men weet niet of hij het heeft overleefd. Ik verzoek jullie vriendelijk gezamenlijk te bidden.”*

Er volgde een schrikreactie. Verbijstering. Ongeloof. Verdriet. De leraar had het zichtbaar moeilijk tijdens het bidden. Hij probeerde nog les te geven, maar de aandacht was teveel gericht op hoop en vrees. Of Kennedy het zou overleven. We werden naar huis gestuurd en verlieten de school met een rot gevoel. En vandaag openen alle kranten met het verschrikkelijke nieuws, dat Kennedy is overleden.

Het is bijna half één als ik met mijn broodtrommel onder de arm de kantine op de bovenste etage binnenstap. Ik kijk om me heen maar zie haar nergens zitten. Ik neem vervolgens plaats aan een tafel bij het raam. Klokslag half één stapt ze binnen. En zeker niet onopgemerkt. Op zeer hoge hakken,

kort rokje en strakke trui loopt ze met haar lunchpakketje door de kantine en gaat tegenover mij zitten *“Man, wat een mooie verschijning!”* denk ik bij mezelf.

Ik krijg het er warm van. Probeer mezelf te blijven. Pff. Niet eenvoudig.

“Zo, daar ben ik Hans. Gezellig hoor, dat we samen lunchen.”

Het angstzweet breekt me uit, maar ik moet me vermennen. Ik kijk haar lachend aan *“Wil je een kopje koffie?”* En zij antwoordt met een verrukkelijke knipoog *“Ja graag.”*

Terwijl ik naar het buffet loop om twee kopjes koffie te bestellen, fluisteren enkele collega's mij aardige teksten toe: *“Goed gedaan, jongen!”* of *“Dat wordt een hele kluij voor je. Als je hulp nodig hebt...”*

“Nondeju,” denk ik. *“Wat heb ik nu weer op mijn hals gehaald!”*

Als ik de koffie heb besteld, zie ik haar zitten. Ze geeft me een knipoog. Ze geniet ongetwijfeld van de aandacht die ze heeft. Dat moet ze voelen. Zoals ik ook voel dat er over ons gekletst wordt.

“Alsjeblieft Hans, een bakkie leut voor jou en een bakkie voor jouw mooie plaatje.”

Marjan, de koffiejuffrouw, staat mij achter het buffet ondeugend aan te kijken. Ze weet donders goed waar ik mee bezig ben. Enfin, ik loop met de twee kopjes koffie naar onze tafel en ga proberen zo gewoon mogelijk met elkaar te lunchen. We praten eerst over de moord op Kennedy. Het gesprek van de dag. Maar al gauw hebben we het over dagelijkse dingetjes. Niet al te persoonlijk nog. Wel vertelt ze dat ze in Denemarken is geboren. Ze spreekt vloeiend Nederlands, heeft mooie blauwe ogen en ze heeft het naar de zin bij de Telegraaf. Tien jaar geleden is ze met haar ouders naar Zaandam verhuisd.

“Dus jij gaat ook met de trein. En ga je dan met de tram naar de Telegraaf?” vraag ik haar.

“Nee. Altijd lopend.”

“Dat is grappig. Eerst ging ik altijd met lijn 4 naar het werk, maar daarna ben ik ook gaan lopen. Vreemd, dat ik je onderweg nooit heb gezien. Zullen we vanavond samen naar het CS lopen?”

Haar ogen twinkelen.

“Lijkt me heel gezellig, want alleen is maar alleen, hè!?”

Als ik na de lunch weer op mijn plaats zit, zie ik Ans nog steeds met betraande oogjes achter haar bureau zitten met een zakdoekje in haar hand. Ze heeft het er erg moeilijk mee, dat Kennedy is vermoord. Andere collega's praten ook nog met ontzetting over dit wereldnieuws. Opmerkelijk is de shock vooral bij mijn homo-collega's Joop en Hans. Hun lichaams taal is één en al trillende emotie. Ook Bert Payralbe zit er verslagen bij. Normaal zou hij op dit tijdstip op de redactie zijn. *“Voorlopig moet je daar niet zijn,”* legt hij uit, *“en zeker niet met een stapel facturen. Daar is absoluut geen tijd voor. Er wordt nu tot de deadline keihard gewerkt aan de middageditie, want ze willen natuurlijk met exclusief nieuws verschijnen. Op de redactie is het een geschreeuw van jewelste.”* Het besef dringt steeds meer tot mij door dat ik niet bij zomaar een bedrijf werk, maar bij een krant!

Het is vijf uur. We kijken elkaar door het glazen raam aan en ik geef Loes een teken dat we gaan. Het is al donker als we over de Dam richting Damrak lopen. Het is er zoals altijd druk. Natuurlijk praten we nog na over de moord op Kennedy, maar daarna probeer ik de juiste opening te vinden voor een gezellig gesprek. Ik verbaas me dat ze zonder problemen op die hoge hakken loopt. Nou ja hakken? Zeg maar rustig palen! Dat ze daar op loopt begrijp ik wel, omdat ze nogal klein van stuk is en meer pasjes moet maken. Daarom houd ik mij een beetje in met mijn looptempo.

Een echt gesprek komt er niet van. Het is eerder een spanningsveld waarin we beide donders goed beseffen dat we ons op een pad begeven dat ons hart sneller doet kloppen. We praten over het weer, giechelen soms. We zeggen weinig. Of zijn

het de gedachten die door onze hoofden gaan? Ik krijg het gevoel dat we elkaar wel mogen en misschien is er wel meer. We naderen het Centraal Station.

“Goh Loes. Ik vind het wel fijn om samen met jou te lopen. Je begrijpt natuurlijk wel, dat ik je leuk vind en dat je er goed uitziet.”

Ondanks de straatverlichting zie ik niet goed of ze nou glimlacht of niet. Maar haar reactie is in ieder geval geruststellend.

“Ha, ha. Dankjewel voor het compliment. Maar ik vind jou ook wel een leuke vent, hoor.”

Het ijs lijkt gebroken.

VERLIEFD

Mevrouw Weismuller heeft me tot in den treure uitgelegd hoe haar fotoadministratie in elkaar steekt. In het begin heb ik een keer commentaar geleverd over de veel te complexe wijze van registreren en afhandelen. Dat had ik beter niet kunnen zeggen.

“Moet je goed luisteren, Hans. Ik heb jarenlange kennis en ervaring. Jij komt net kijken en denkt het nu al beter te weten. Doe gewoon jouw werk zoals ik het je heb uitgelegd.”

Vanaf die tijd heb ik wijselijk mijn mond gehouden en haar geaccepteerd zoals ze is. Immers, per 1 januari gaat ze toch weg. En dan doe ik het op mijn manier!

Loes en ik zien elkaar de laatste weken dagelijks zowel tijdens de lunch als onderweg naar het CS. We hebben het er wel eens over gehad om 's avonds een keer uit eten te gaan, maar dat is er niet van gekomen. Heel langzaam ontstaan er lichamelijke contacten, zoals een hand om de schouder of een voorzichtige knuffel. We vinden elkaar meer dan aardig en ik voel meer spanning en opwinding. Maar, we moeten voorzichtig zijn, want op de afdeling wordt er al genoeg over ons geluld!

Het is vrijdagavond en het regent pijpenstelen. Daarom hebben we afgesproken met de tram te gaan. Als we om vijf uur voor de uitgang staan, wachten we een kwartiertje. Alle trams zijn stampvol en het heeft geen zin nog langer te wachten. Gelukkig hebben we allebei een paraplu. *“Zullen we toch maar gaan lopen? Het regent nu iets minder.”*

Loes steekt haar paraplu op en ik volg haar. Sinds enkele dagen lopen we niet meer over het Damrak naar het CS, maar over de Nieuwe Zijds Voorburgwal. Omdat het daar veel rustiger is en we dichtert tegen elkaar aan kunnen lopen. Ik klap mijn paraplu in en loop samen met Loes onder haar paraplu, terwijl ik haar stevig tegen mij aandruk. Het voelt warm aan.

“Je vindt het toch niet erg, dat ik je zo vasthoud, Loes?”

“Nee natuurlijk niet, schatje.”

Ik weet niet wat ik hoor. *“Schatje?”*

Het gaat toch weer harder regenen als we ter hoogte van het Hekelveld zijn en daar even gaan schuilen in een portiek. Het is druk op de Nieuwe Zijds Voorburgwal. Veel tramverkeer, taxi's en auto's. Plotseling horen we een klap. Het is donker. Door de geringe straatverlichting zie ik op de tramrails een hond liggen. Niemand reageert.

“Blijf hier maar even staan, Loes. Ik ga die hond van de trambaan halen. Ik ben zo terug.”

Dat heb ik altijd wanneer er iets gebeurt. Impulsief en zonder nadenken handel ik. Bij de tramrails ligt een zwarte poedel. Hij leeft nog. Ik pak het beestje op en leg het op het trottoir van een andere portiek.

“De hond is waarschijnlijk door een auto aangereden, maar ik weet niet of het beest iets gebroken heeft. Hier om de hoek op het Hekelveld is de Volkskrant. Ik ga daar wel even vragen of ze de politie of dierenambulance willen bellen. Jij kunt alvast naar huis gaan, hoor.”

“Nee schat. Ik wacht op je.”

Ik denk bij mezelf: *“Huh? Alweer schat?”*

Wanneer de ambulance komt en ik de medewerkers heb verteld wat er is gebeurd, ga ik weer naar Loes die nog altijd in de portiek staat. Ze is inmiddels zeiknat geworden.

“Je hebt je helemaal laten nat regenen. Kom hier.”

Ik probeer haar op te warmen door haar dicht tegen me aan te drukken. Ze stribbelt niet tegen.

“Goh Hans. Dat je dat zomaar durft om een aangereden hond op te pakken.”

Ze kijkt me aan en in de schemering zie ik haar prachtige ogen. Ze drukt zich nog steviger tegen me aan. En dan gaat het vanzelf. Onze monden vinden elkaars lippen en voor we het weten doet de tong haar werk. We houden elkaar langdurig vast. Onze harten bonken. We zeggen niets. Totdat het ophoudt met regenen.

“Ik moet nu echt naar huis, Hans. Ga je mee naar het CS?”

Het blijft regenen als we naar het station lopen. *“Goh, mijn vriend zal wel denken, waarom ik later thuis ben dan gewoonlijk. Maar ik heb een goed excuus dankzij jou met die hond.”*

“Vriend?” denk ik bij mezelf. *“Mmm”*

Bij het station aangekomen neemt Loes snel afscheid.

“Mijn trein gaat over 5 minuten. Ik ga nu vlug naar het peron. Tot morgen, Hans!”

OVER EN UIT

Een week later is Loes weer op haar werkplek, nadat ze zich ziek heeft gemeld na ons regenachtig avontuur op de Nieuwe Zijds Voorburgwal. Ik heb veel nagedacht over haar onthullende opmerking *“Mijn vriend zal wel denken waarom ik zo laat thuis ben.....”* Ze heeft me nooit verteld dat ze een vriend heeft. Dus we nemen elkaar in de maling, want ik heb haar niet verteld dat ik ook een relatie heb. Zelfs verloofd! *“Waar ben ik mee bezig, Terol!”* vraag ik me steeds af. De laatste dagen heb ik het best moeilijk gehad. Ik kan Loes maar niet uit mijn kop zetten. Ik denk almaar aan die hartstochtelijke vrijpartij. *“Man, wat voelt zij lekker aan!”* Soms heb ik het gevoel dat ik verliefd ben. En eindelijk zit ze weer op haar plek. Achter haar typemachine in het glazen hok. Degelijk en zeker niet sexy gekleed. Ze heeft me nog niet één keer aangekeken. Merkwaardig. Dit moet uitgesproken worden. Op een vrij moment loop ik naar haar toe. *“Zullen we straks gaan lunchen?”* Ze kucht en verontschuldigt zich: *“Ik voel me nog niet zo lekker, Hans. Mijn maag is een beetje van streek.”* Ze ziet er inderdaad een beetje pips uit.

“Maar ik wil graag met je praten. Over vorige week.”

“Dan doen we dat vanavond wel als we samen naar het CS lopen. Oké?”

“Oké!”

Ik ga weer snel naar mijn afdeling, want mevrouw Weismuller wenkt mij te komen.

“Hans, wil jij deze facturen door de heer Lepeltak van de fotoredactie laten tekenen en daarna door de heer Stokvis?”

Het is de laatste week dat zij mij nog het een en ander kan wijs maken, want dan ga ik haar taak definitief overnemen. Met Thomas Lepeltak heb ik al eerder kennis gemaakt. Aardige vent die mijn nieuwsgierigheid voor de fotografie en de journalistiek in het algemeen waardeert. *“Ga maar eens met*

Joost Gans naar de donkere kamer, zodat je kan zien hoe filmpjes worden ontwikkeld en foto's worden afgedrukt."

Joost is de aardige zoon van columnist Jacques Gans die dienst doet als fotoredacteur en laborant. Hij neemt alle tijd voor mij en legt me tot in details uit wat er in een donkere kamer plaats vindt. Ik blijf dan wel eens te lang hangen, waardoor ik me later moet verantwoorden bij mevrouw Weismuller. Maar ach, nog een week en dan ben ik van dat gezeik af. Met mijn facturen in een dikke map loop ik over de gangen van de redactie. Ik kijk altijd goed om me heen en soms is er wel eens een redacteur of journalist die tijd heeft om aan mij te vragen wat ik precies doe. Zo ontstaan boeiende gesprekken, waardoor ik de redactie steeds beter leer kennen.

Op de sportredactie zie ik Jan Blankers achter zijn bureau zitten en naast hem Anton Witkamp, die hem opvolgt als chef. Aan de andere kant van de gang zit Henk van der Meijden die dagelijks zijn showbizpagina vult. Naast hem zit zuster Kooiker van de Medische Dienst. Ze heeft niets met de redactie te maken, maar omdat er voor haar geen werkplek is, hebben ze haar voorlopig bij Henk gezet. Ze kunnen het goed vinden met elkaar.

Op de hoofdredactie zie ik weer diezelfde man zitten. Altijd druk gebarend met de krant van vandaag voor zich. Vandaag zit hij tegenover adjunct hoofdredacteur Jacques Fahrenfort, die bloedserius naar hem luistert. Ik wil toch wel weten wie dat nou is. Ik loop naar de fotoredactie.

"Thomas, wie is toch die man die bijna elke dag bij de hoofdredactie zit?"

Met een dikke sigaar in zijn mondhoek kijkt hij me grijnzend aan.

"Ha, ha! Dat is meneer de Winter van de afdeling Correctie. Hij ontdekt altijd taal-en zetfouten in de krant en daar maakt hij zich vreselijk druk om. Iedere dag stormt hij het hok van de hoofdredacteur binnen, wijst hem op de fouten en eist strengere controle!"

Daar kan ik me wel iets bij voorstellen, want ik heb ook een bloedhekel aan taalfouten. En inderdaad, ik zie ze veelvuldig.